

kdy se o něm rozhoduje, byly podmínky pro vyhovění, poněvadž pro posouzení návrhu rozhoduje den návrhu (viz rozh. č. 12597 Sb. n. s.). V souzeném případě jde však o jiný případ, totiž zda lze vyhověti exekučnímu návrhu v době podání sice odůvodněnému, avšak neslučitelnému s právním stavem v době, kdy se o něm rozhoduje, poněvadž vykonatelnost exekučního titulu byla dodatečně, a to před soudcovským rozhodnutím o návrhu stavena.

Na takový případ nelze užítí zásady výše uvedené, neboť stavení vykonatelnosti pravoplatným soudním výrokem je vždy překážkou, aby exekuční titul byl základem povolení exekuce, a nezáleží na tom, že k stavení došlo dodatečně; stačí, že v době, kdy o exekuci bylo rozhodováno, byl tu stav, který povolení exekuce nedopouštěl.

Čís. 16811.

Z pouhého všeobecného prohlášení kominického mistra, učiněného při ucházení se o podporu jeho žádosti za udělení kominické koncese, vůči j i n ý m (třetím) osobám, ať přirozeným (fysickým), ať právnickým (vůči spolku majitelů domů a vůči obci), že bude vymetati za nižší sazby než za ony, které jsou vyhlášeny pro určitou obec, nevznikl pro majitele domů smluvní nárok na dodržení nižších sazeb.

(Rozh. ze dne 22. března 1938, Rv I 1132/37.)

Žalobce — kominický mistr — se na žalovaném majiteli domu domáhá žalobou zaplacení odměny za vymetání komínu podle t. řeč. venkovského tarifu 2 Kč za vymetení každého komínu dvanáctkrát v roce a mezitímním návrhem určovacím zjištění, že žalobce jest oprávněn účtovat žalovanému za výkon kominických prací odměnu podle vyššího tak zvaného venkovského tarifu vyhlášeného výnosem zemského úřadu v P. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl mezitímní návrh určovací a žalobě na plnění vyhověl jen co do částky 1 Kč 08 h s přísl. O d v o l a c í s o u d vyhověl mezitímnímu návrhu určovacímu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Bylo zjištěno, že okresní správa politická v M. vyhlásila výnosem ze dne 17. května 1925, č. 33371, n e j v y š š í sazby za kominické práce v správním okrese m-ckém podle výnosu zem. správy politické v P. ze dne 13. května 1925, č. 172.280 ai 1925, a to zvláštní sazby pro město (nižší) a zvláštní sazby pro venkovské obce (vyšší), a že obec Ch. není městem, ač hraničí s městskou obcí H. L. Žalobce byl a jest tedy oprávn-

něň žádati zásadně nejvyšší odměnu podle úředně stanoveného tarifu pro venkovské obce.

Není však vyloučeno, aby v mezích uvedených nejvyšších sazeb požadoval také nižší ceny, neboť, jak bylo vyloženo v rozhodnutí nejvyššího soudu č. 8772 Sb. n. s., nepřestává mistr kominický, jemuž byl příslušným úřadem přikázán uprčitý obvod, býti soukromým podnikatelem koncesované živnosti kominické ve smyslu § 15 živn. ř. a nepozbývají jeho nároky na odměnu rázu soukromoprávního, třebaže byly ve smyslu § 51 živn. ř. politickým úřadem za jeho výkony stanoveny určité sazby.

Žalovaný Rudolf K. namítal, že žalobce ujednal se spolkem majitelů domů dohodu, že v obci Ch. nebude vymetati drážce než jeho předchůdce Z., nýbrž laciněji, že ono prohlášení učinil závazně pro celou obec Ch. a že požádal činitele spolku majitelů domů, aby intervenovali jak u obce, tak i u majitelů domů, aby hledíc na jeho prohlášení hlasovali pro to, aby mu byla koncese udělena, dále že Josef M. jako činitel spolku majitelů domů přednesl návrh žalobce v sedění obecního zastupitelstva, které se usneslo, že nic nenamítá proti tomu, aby byla koncese udělena žalobci, že žalobce prohlášení to opakoval a že skutečně za nižší odměnu také vymetával. Žalovaný tedy neopírá svou námitku o smluvní ujednání, jež by byl žalobce přímo s ním uzavřel a dle něhož prý bude požadovati nižší odměnu, než by mu příslušela podle nejvyšší sazby tarifu pro venkovské obce.

Nebylo by tedy lze mezitímnímu návrhu žalobce vyhověti, kdyby bylo lze míti za to, že žalobcem podle přednesu žalovaného učiněným prohlášením vůči spolku majitelů domů a jeho pozdějším chováním byl i žalovaný nabyt práva a že došlo i s ním k smlouvě se žalobcem mlčky takovými činy, které, uváží-li se všechny okolnosti, nedávají rozumné příčiny o ní pochybovati (§ 863 obč. zák.).

Bylo jen zjištěno, že žalobce požádal Josefa M. jako předsedu spolku majitelů domů pro H. L. a okolí o podporu jeho žádosti o udělení koncese pro výkon kominické živnosti pro III. vymetací obvod, že se žalobce zaručil ve schůzi řečeného spolku, že bude vymetati za dosavadní tarif, t. j. za městský tarif, že před schůzí obecního zastupitelstva ze dne 17. února 1934, na které se jednalo o rayonování vymetacích obvodů, prohlásil žalobce Františku M., že u druhých majitelů domů nezvýší tarif a že se pak obecní zastupitelstvo usneslo udělit souhlas k navrženému rayonování pod podmínkou, že žalobce bude vymetati za městský tarif, že rok před tím žalobce v mimořádné poradě obecní rady, kde bylo jednáno o zavedení nového vymetacího řádu, přitakal na otázku Josefa M., zda se zavázal čestným slovem, že dosavadní tarif nezvýší, a konečně že také ve spolku »D.« a vůči několika majitelům domů prohlásil, že dodrží dosavadní tarif, a to jak před udělením koncese, tak před rayonováním.

Z takovýchto prohlášení učiněných vůči jiným osobám fysickým a právníkům není žalobce zavázán žalovanému. Nelze však ani jen z toho,

že žalobce po nějakou dobu účtoval nižší odměnu, nepochybně usuzovati na to, že měl úmysl i vždy v budoucnu tak učiniti a že tedy takto pro něho vznikl závazek a pro žalovaného nárok na to, aby žalobce vždy dodržel tyto nižší sazby.

Čís. 16812.

Ochrana nájemníků.

Podle § 6, odst. 1, druhé věty zákona o ochraně nájemníků č. 44/1928 ve znění zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. zaniká ochrana smrti chráněného nájemníka a jest již od toho okamžiku posuzovati nájemní poměr i před odevzdáním pozůstalosti zemřelého nájemníka podle předpisů zákona občanského a civilního řádu soudního, upravujících trvání a zrušení nájemních smluv.

(Rozh. ze dne 22. března 1938, Rv I 2401/37.)

Proti mimosoudní výpovědi, kterou dali žalobci žalované pozůstalosti po Rudolfu S., zastoupené přihlášenými dědici, z t. zv. maloživnostenské provozovny, podala žalovaná pozůstalost námítky, v nichž mimo jiné namítala nedostatek soudního svolení k výpovědi, poněvadž se na nájemní poměr vztahuje zákon o ochraně nájemníků. Soud první stolice uznal výpověď za účinnou. Odvolací soud ji uznal za zrušenou. Důvody: Jde o výpověď, jež byla dána z malé provozovny, s bytem nesouvisící, dosud neodevzdané pozůstalosti po zemřelém nájemníku, jehož nájemní poměr byl chráněn zákonem o ochraně nájemníků. Jde tedy o jiné místnosti než byty, jež má na mysli druhá věta § 6 zák. č. 44/1928 ve znění přílohy k vyhlášce č. 62/1934 Sb. z. a n. V takovémto případě se přechod práva z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici s pronajimatelem řídí ustanoveními práva občanského. Je tedy souzený případ posuzovati podle ustanovení §§ 1116 a) a 547 obč. zák. Účinek přijetí dědictví nastává teprve odevzdáním pozůstalosti, před odevzdáním pozůstalosti se na pozůstalost hledí tak, jako by dosud byla državou zemřelého. V témže smyslu jest posuzovati »dědice« i podle ustanovení § 1116 a), že totiž k rozvázání nájemní smlouvy jsou oprávněni resp. povinni dědicové, jimž byla pozůstalost odevzdána. Že by ochrana zákona zanikla smrtí chráněného nájemníka a že by se zákon o ochraně nájemníků nevztahoval na nájemní poměr po dobu, pokud není pozůstalost odevzdána, neplyne z ustanovení § 6 zák. o ochr. náj. v novém znění, zejména nelze z něho vyvoditi, že by se oním ustanovením, jež jest zřejmě rázu dočasného, měnila ustanovení práva dědického. Nerozhoduje, že nájemní právo zemřelého nájemníka nenáleží do pozůstalosti. Jestliže tedy podle § 6 uvedeného zákona se právě přechod práv a poměr mezi dědici a